

jeg ved mine Udtalelser vækker hans Brede eller hans Smil, saa veed jeg, at jeg har truffet det rette Udtryk og udtalt, hvad jeg vilde. Jeg vil ikke indlade mig paa en videre Debat om denne Sag, jeg har kun villet fremsætte, at min Mening er den modfatte af, hvad der er fremsført af det ærede Medlem.

Formanden: Det ærede Medlem karakteriserede en Udtalelse af en foregaaende Taler paa en haardere Maade, end der var Anledning til, idet der navnlig ikke her i Salen er blevet fremsført nogen „Saan“ mod Universtitet. Naar den ærede sidste Taler fremdeles gjorde gjældenbe, at de, der elste deres Fædreland, burde tage den Betragtning til Følge, som det ærede Medlem selv nærede, antager jeg, at det ikke har været det ærede Medlems Mening at frakende anderledes Lænkende den samme Fædrelandsfjærlighed som det ærede Medlem selv nærer.

Brix: Maa jeg gjøre en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Brix: Det har ikke været min Tanke at ville sige, at den Mening, jeg havde, skulde være den, der karakteriserede, at man elskede sit Fædreland, men jeg sagde, at den, der elsker sit Fædreland, ogsaa maa elste de Institutioner, som gjøre Fædrelandet Mere.

Formanden: Jeg sølte mig overbevist om, at det var det ærede Medlems Mening, men det ærede Medlems Udtalelser vare ikke fri for at kunne mistydes.

Tahle: Jeg antager, at det er gaaet adskillige Medlemmer, som det er gaaet mig, idet jeg mener, at det Foredrag, den nuværende ærede Finantsminister igaar holdt efter de Foredrag, der vare gaaede forud, gav et Vidnesbyrd om en vis Lethed og Behagelighed i Forhandlingen, som jeg vilde ønske var gaaet over paa det Medlem, som sidst talte. Det er altid et Vidnesbyrd om en Sikkerhed med Hensyn til sine egne Anskuelser, naar man kan gjøre Forskjel paa, hvad man skal udtale, og hvad man skal tie stille med, og den ærede Finantsminister har en endnu højere Grad af Sikkerhed end denne, idet han nemlig endogsaa har saa megen Sikkerhed, at han kan udtale, hvad sjældent en Minister udtaler, naar han har siddet i det samme Kabinet, hvor det er sket, som han dømmer om. Naar det kommer paa en saadan Maade, som det kom paa fra den ærede Finantsminister, skjønner jeg meget paa, at han kunde udtale saa tydelig og bestemt, at her ikke er nogen Tale om nogen diplomatisk Sauce oven paa, hvor der er begaaet Feil i den forrige Samling. Vi fik vel

ogsaa vor Del, men han begyndte med at tage sin Del, og Hovedanledningen til, hvad der er passeret, er dog det, der kommer først, thi naar den første Feil ikke var begaaet, vare de to andre Feil, som den ærede Minister omtalte, heller ikke bleve begaaede. Her skal jeg tillade mig at minde om det gamle Ord, der siger: „Intet er saa galt, at det dog er godt for Noget“, og med Hensyn til denne 1ste Behandling af Finantsloven vil jeg ærlig tilstaa, at jeg for saa vidt ikke er saa ilde tilfreds med, at den Feil blev begaaet, thi jeg haaber dog, at det netop paa Grund af den fuldstændig sikkre Lænkning, der gaar gjennem den nuværende Finantsministers Foredrag, skal lykkes ved ham at opnaa noget Mere end det, vi opnaaede under den forrige Finantsminister. Jeg vil nu gaa over til et Par af de Punkter, som den høitærede Finantsminister omtalte. Om det ene har jeg tidligere haft Leilighed til at sige et Par Ord med den ærede Finantsminister, da han indtog et andet Sæde i Ministeriet, idet han kastede en Bemærkning frem, dengang der var Tale om, at Overflaget i Finantsloven skulde hvile paa et Skjøn over samtlige Statens Indtægter og Udgifter. Da jeg omtalte dette Overflag, som nævnes i Grundloven, udbroød den ærede Minister, der er meget inde i sin Grundlov: „Statens“, idet det, der forlanges fra Grundlovens Side, er et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, men hvad ligger nu deri, naar man vil være konsekvent? Efter den ærede nuværende Finantsministers Opfattelse ligger deri, at der kun kan være Tale om de Indtægter og Udgifter, som, dengang Grundloven blev givet i 1849, kaldtes Statens Indtægter og Udgifter, ligesom om vi ikke kunde skabe nye Statsindtægter og Udgifter, der maa komme ind under den samme Grundlovsbestemmelse. (Kirke- og Undervisningsministeren: Ved Lov!) Den høitærede Minister siger: „Ved Lov“; ja, jeg haaber ogsaa med den ærede Minister, at de kunne komme ind ved Lov, men jeg vil da tillige sige, at det vilde glæde mig, om den høitærede Minister, der dog maaske fra et almindeligt politisk Staaende vil indvømme, at der, den Gang vi fik Grundloven, kan have været mange Brøst og mange Forhold, der ikke vare løste paa rette Maade, vilde være behjælpelig med at faae lempet en hel Del af de Feil, som klæbde ved de tidligere Tilstande, og vilde lægge sin Indflydelse for Dagen med Hensyn til en af de Institutioner, vi som fædrelandsfjære Mænd skulle glæde os ved, for at vi kunde opnaa, som den ærede Minister udtrykte sig, en Lov, som afgjorde, hvorvidt den paagjældende Institutions Indtægter og Udgifter vare at betragte som Statsindtægter og Statsudgifter. — Dernæst kom der en Bemærkning fra den ærede Minister, som jeg, for at bruge den ærede sidste Talers Udtryk, tror bestemt at maatte optræde imod, idet nemlig den høitærede Minister med Hensyn til